

Kapitola IV

1988-1989

A to si myslíte, že je na vašeho syna spoleh?

Čtvrtek 16. června, 18:20. Helen se právě chystá naposledy zkontrolovat finální verzi projektu dřív, než ho zítra odevzdá šéfovi- program v jazyce symbolických adres Ass**a**mbler, který má propojit halové počítače s osobními počítači, u kterých se předpovídá, že se jejich užívání má rozšířit- když v tom zazvoní telefon a ona leknutím nadskočí. To určitě není Jacob. Dobře ví, že dnešní večer má rozpočítaný na minuty a potřebuje se soustředit ze všech sil. Zvedne sluchátko, rozzlobená tím vyrušením.

„Helen Tibbová.“

„Mami?“

Hlas jejího syna jí okamžitě udělá radost, která se rázem smísí s obavami. Zrovna často jí do kanceláře nevolá.

„Alexandru? Vše v pořádku?“

„Jo. Říkal jsem si, že bych se zítra večer u vás stavil, spolu s někým.“

„To by bylo báječné!“

Z diskrétnosti se Helen vyhýbá zeptat se ho na to, kdo je ten „někdo“. Ale nadšený tón v Alexandrově hlase naznačuje, že by se mohlo jednat o nějakou ženu. Doufá, že se po deseti měsících konečně probudí ze zimního spánku.

Celkově velmi pěkné, graf. úprava v pořádku, A-B